Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 253 264 van 18 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat J. BOUDRY**
Rue Georges Attout 56
5004 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 24 mei 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26*quater*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RvV-wet).

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. BOUDRY en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 april 2026 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 2 november 2023 en op 12 januari 2026 in Duitsland omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 5 mei 2026 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten.

1.4. Op 7 mei 2026 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van de verzoekende partij, in toepassing van artikel 18 (1) d van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 24 mei 2026 neemt de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"*In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan de heer, die verklaart te heten:*
(…)
die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.
Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Duitsland.
Bijgevolg wordt de betrokkene gelast zich binnen de 10 dagen te begeven naar en zich aan te melden bij de Duitse autoriteiten.
REDEN VAN DE BESLISSING :
België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.
De heer G., R. (…), verder de betrokkene, die verklaarde de Turkse nationaliteit te hebben, diende op 28.04.2026 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen originele identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde zijn originele paspoort te hebben achtergelaten in Turkije.
Op 04.05.2026 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in oktober 2023 Turkije verliet en met de vrachtwagen via Servië, Hongarije en Oostenrijk naar Duitsland reisde. De betrokkene verklaarde dat hij er een verzoek om internationale bescherming indiende, maar er een negatieve beslissing kreeg en hem werd verteld dat hij het land moest verlaten. Hij verklaarde dat hij opvang kreeg in Duitsland. Hij verklaarde dat hij rond 27.04.2026 naar België kwam.
Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot twee treffers in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 02.11.2023 en 12.01.2026 een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland.
Op 05.05.2026 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties op basis van artikel 18(1)b van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 07.05.2026 stemden de Duitse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene werd gehoord op 04.05.2026 en verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met G., S. (…), vrouw, geboren op (…)1980, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde drie kinderen te hebben: G., N. (…), vrouw, geboren op (…)2019, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; G., A. (…), man, geboren op (…)2015, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België; en G., S. (…), vrouw, geboren op (…)2012, met de Turkse nationaliteit en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene diende samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen in België een verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde een broer te hebben in Duitsland en een broer te hebben in Zwitserland. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.
Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 04.05.2026 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat ze een negatieve beslissing kregen in Duitsland en het land moesten verlaten. Hij verklaarde dat ze informatie verzamelden en voor België kozen omdat ze hoorden dat ze er iets zouden kunnen huren en er zouden kunnen werken. Hij hoorde ook dat de voorwaarden voor een verblijfstitel er makkelijk zouden zijn. De betrokkene verklaarde dat hij niet terug wil naar Duitsland omdat ze zouden worden gerepatrieerd. Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze in Duitsland in centra verbleven en dit hem psychisch raakte. Hij verklaarde dat de levensomstandigheden er heel hard waren en hij denkt behoefte te hebben aan een behandeling.
Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Duitse instanties stemden op 07.05.2026 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Duitse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Duitse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden.

We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene verklaarde dat Duitsland hem zou terugsturen naar Turkije. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit

dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Duitsland. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Duitse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Duitsland ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Duitse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Duitsland in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Duitsland, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lena Riemer, Lea Rau and Ronith Schalast, "Country Report: Germany – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op https://www.asylumineurope.org/reports/country/germany; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene verklaarde dat ze opvang kregen in Duitsland, en dat ze in centra verbleven en dit hem psychisch raakte. Hij verklaarde dat de levensomstandigheden er heel hard waren.

Het aantal verzoeken om internationale bescherming daalde in Duitsland van 351 915 in 2023 naar 229 751 in 2024 (zie blz. 9 van het AIDA-rapport van 2024 en blz. 9 van het AIDA-rapport van 2025). In het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken (blz. 81). Asielzoekers hebben recht op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en genieten alle betrokken voordelen zodra zij een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen. Zij ontvangen dat certificaat doorgaans binnen enkele dagen nadat zij zich bij de autoriteiten hebben aangemeld (blz. 155).

Volgens het AIDA-rapport moeten verzoekers eerst in een initieel opvangcentrum verblijven voor een periode tot 18 maanden (blz. 154). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen toegang kregen tot opvang ten gevolge van een gebrek aan capaciteit (blz. 175). Het AIDA-rapport wijst op tekortkomingen wat betreft de initiële en collectieve opvangcentra (blz. 175-181). Deze tekortkomingen zijn echter specifiek voor bepaalde centra en het rapport meldt dat de levensomstandigheden variëren naargelang het centrum (blz. 175). Derhalve kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van systematische tekortkomingen die het afzien van een overdracht zouden rechtvaardigen.

We erkennen dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers. Toch zijn we van oordeel dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Duitsland is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat ze een negatieve beslissing kregen in Duitsland en het land moesten verlaten. Hij verklaarde dat ze informatie verzamelden en voor België kozen omdat ze hoorden dat ze er iets zouden kunnen huren en er zouden kunnen werken. Hij hoorde ook dat de voorwaarden voor een verblijfstitel er makkelijk zouden zijn. In verband met het bovenstaande wensen we te herhalen dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn

economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. We wijzen er ook nogmaals op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Duitsland ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We wensen op te merken dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid en dat de betrokkene geen concrete elementen meegaf waarom juist in België minder sprake zou zijn van racisme in vergelijking met Duitsland. Daarnaast merken we op dat het gegeven dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme of discriminatie ten opzichte van vreemdelingen geen aanleiding geeft te concluderen dat de Duitse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van betrokkene niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de asielinstanties en de rechtscolleges in Duitsland. Bovendien impliceert dit ook niet dat de Duitse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van racisme, xenofobie of discriminatie. Daarnaast doet het gegeven dat een beperkt deel van de Duitse bevolking geen voorstander is van de onbeperkte opvang van vluchtelingen of zich racistisch, xenofobisch of discriminerend uit ten opzichte vreemdelingen, niet concluderen dat het overgrote deel van de Duitse bevolking racisme of geweldpleging ten aanzien van vluchtelingen zou steunen en dat de Duitse overheidsdiensten niet de vereiste bescherming zouden kunnen bieden aan vreemdelingen die op het Duitse grondgebied verblijven.

De betrokkene diende samen met zijn echtgenote een verzoek om internationale bescherming in. We merken op dat er ook voor zijn echtgenote een terugnameverzoek aan de Duitse instanties werd gericht en dat de Duitse instanties ook voor haar op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013 instemden met terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Ook voor haar wordt een overdrachtsbesluit uitgevaardigd, op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze in Duitsland in centra verbleven en dit hem psychisch raakte. Hij verklaarde dat de levensomstandigheden er heel hard waren en hij denkt behoefte te hebben aan een behandeling. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot dringende gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland wettelijk is gewaarborgd. Gedurende de eerste 36 maanden is de medische zorg beperkt tot acute ziekten of pijn (blz. 191). Volgens het AIDA-rapport zijn psychologische zorgen beschikbaar, maar kunnen er zich moeilijkheden voordoen op dit gebied, bijvoorbeeld lange afstand tot gespecialiseerde centra, wachttijden en taalbarrières (blz. 193-194). De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat

een overdracht aan Duitsland een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.
In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).
Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.
Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Duitsland niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.
Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Duitsland een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.
Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.
De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.
Indien betrokkene zich niet aanbiedt bij voormelde autoriteiten binnen de opgegeven termijn, behoudens verlenging ervan op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, zal op grond van artikel 51/5,§4, tweede en derde lid van de wet van 15 december 1980, de Dienst Vreemdelingenzaken overgaan tot een vasthouding met het oog op de gecontroleerde overdracht van betrokkene aan de verantwoordelijke lidstaat."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Bevoegdheid van en procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

3.1. Artikel 2.59, §1, tweede lid, 4° en derde lid van de RvV-wet luidt als volgt:

"*De rechter gaat over tot een onderzoek ex nunc indien het één van de volgende beslissingen betreft:*
(…)
4° een overdrachtsbesluit.
In het geval van een beroep gericht tegen een overdrachtsbesluit bedoeld in het eerste lid, 4°, beperkt de rechter de draagwijdte van het onderzoek van het beroep tegen een overdrachtsbesluit zoals bepaald in artikel 43, lid 1, van de Asiel- en migratiebeheerverordening."

Op 12 juni 2026 is de Verordening (EU) 2024/1351 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 betreffende asiel- en migratiebeheer, tot wijziging van de Verordeningen (EU) 2021/1147 en (EU) 2021/1060 en tot intrekking van Verordening (EU) nr. 604/2013 (hierna: de AMMR), in werking getreden.

De AMMR is vanaf 12 juni 2026 onmiddellijk van toepassing en regelt, maar beperkt tevens ook de onderzoeksbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) inzake beroepen tegen overdrachtsbesluiten.

Zo bepaalt artikel 43 van de AMMR:
"*1. De verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 36, lid 1, punten b) en c), heeft het recht tegen het overdrachtsbesluit bij een rechterlijke instantie een doeltreffend rechtsmiddel in te stellen, in de vorm van een beroep of een bezwaar ten aanzien van de feiten en het recht.*
De draagwijdte van een dergelijk rechtsmiddel is beperkt tot een beoordeling of:
a) de overdracht voor de betrokken persoon een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling zou inhouden in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten;
b) er sprake is van omstandigheden na het overdrachtsbesluit die bepalend zijn voor de juiste toepassing van deze verordening;
c) inbreuk is gemaakt op de artikelen 25 tot en met 28 en artikel 34, in het geval van op grond van artikel 36, lid 1, punt a), overgenomen personen."

3.2. Conform artikel 2.27, §1, eerste lid, 1° van de RvV-wet is de versnelde procedure van toepassing.

4. Op de bestreden beslissing toepasselijke regelgeving

Artikel 84.2 van de AMMR is een overgangsbepaling die als volgt luidt: "*Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat vóór 12 juni 2026 is geregistreerd, wordt bepaald volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria.*"

De criteria van de Dublin III-Verordening zijn *in casu* van toepassing.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van artikel 17 van de Dublin III-Verordening.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"*De bestreden beslissing houdt geen rekening met de uitzonderlijke kwetsbaarheid van het gezin van verzoekende partij en miskent de concrete gevolgen die een overdracht naar Duitsland voor het volledige gezin zou hebben.*
Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.
De administratie wist bijgevolg dat zij zich niet uitsprak over een alleenstaande verzoeker, maar over een gezin met drie minderjarige kinderen.
Bovendien blijkt uit het neergelegde psychologisch verslag betreffende mevrouw S.G. (…) dat zij lijdt aan ernstige psychologische problemen.
De klinisch psycholoog stelt vast dat mevrouw G. (…) kampt met chronische angstklachten, traumatische herbelevingssymptomen, ernstige emotionele uitputting, slaapstoornissen en een belangrijke vermindering van haar aanpassingsvermogen.
Volgens hetzelfde verslag vertoont zij een bijzondere kwetsbaarheid ten aanzien vansituaties van instabiliteit en gedwongen verplaatsingen.
De psycholoog besluit uitdrukkelijk dat een nieuwe migratie of een nieuwe overdracht een belangrijke psychologische risicofactor vormt en aanleiding kan geven tot een aanzienlijke verslechtering van haar mentale gezondheidstoestand.
De bestreden beslissing houdt met deze familiale context geen rekening.
Nochtans vormt verzoeksters echtgenote de centrale emotionele en organisatorische pijler van het gezin.
Een verslechtering van haar psychische toestand zal onvermijdelijk repercussies hebben op verzoekende partij en op de drie minderjarige kinderen.
De administratie heeft nagelaten deze concrete gevolgen te onderzoeken."

Zij beperkt zich tot algemene beschouwingen over het bestaan van medische voorzieningen in Duitsland.
Daarmee beantwoordt zij echter niet aan de vraag die door het Hofvan Justitie werd geformuleerd in het arrest C.K. tegen Slovenië (C-578/16 PPU).
Volgens dit arrest dient onderzocht te worden of de overdracht zelf een reëel risico inhoudt op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.
Dat onderzoek ontbreekt volledig.
De administratie heeft evenmin onderzocht welke gevolgen een nieuwe gedwongen verhuis zou hebben voor de drie minderjarige kinderen.
Het belang van het kind vormt krachtens artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind een eerste overweging.
Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een werkelijk onderzoek naar het belang van de kinderen heeft plaatsgevonden.
Hun situatie wordt slechts summier vermeld.
Een concrete analyse ontbreekt volledig.
Verder heeft de administratie nagelaten de discretionaire clausule van artikel 17 van de Dublin III-Verordening daadwerkelijk te onderzoeken.
Gelet op de psychologische toestand van mevrouw G. (…), de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen en de noodzaak om de familiale stabiliteit te bewaren, vormde dit dossier een uitzonderlijke humanitaire situatie.
De administratie had minstens moeten motiveren waarom zij geen gebruik maakte van artikel 17 van de Verordening.
Een dergelijke motivering ontbreekt.
De bestreden beslissing schendt bijgevolg de artikelen 3 en 8 EVRM, de artikelen 4 en 24 van het Handvest, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en artikel 17 van Verordening (EU) nr. 604/2013.
Het middel is gegrond."

5.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.
Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

5.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een

reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Duitsland, gezien de Duitse autoriteiten zich akkoord hebben verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt daarom het volgende:

"*Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen*."

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een

onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke aardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263). Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

Gelet op het voorgaande dient de verzoekende partij aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die haar individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III-Verordening, tot een kwetsbare groep behoort, die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

5.4. De betwisting komt *in se* neer op de vraag of de algemene situatie in Duitsland voor Dublin-terugkeerders en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij al dan niet van die aard zijn dat een terugkeer naar dit land niet compatibel is met artikel 3 van het EVRM / artikel 4 van het Handvest en of de verwerende partij dit alles voldoende heeft onderzocht en in dit verband geen manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Gelet op wat er in de bestreden beslissing kan worden gelezen, heeft de verwerende partij een rigoureus onderzoek gevoerd over en tevens gemotiveerd aangaande de algemene situatie voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland met inbegrip van Dublin-terugkeerders enerzijds en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Duitsland deze artikelen niet worden geschonden daar een overdracht aan Duitsland van de verzoekende partij niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie, met name het rapport "*Asylum Information Database Country Report Germany*" – 2024, laatste update 2025 (hierna: het AIDA-rapport).

5.5. De verzoekende partij stelt dat uit het neergelegde psychologisch verslag betreffende haar echtgenote blijkt dat zij lijdt aan ernstige psychologische problemen, dat de klinisch psycholoog vaststelt dat haar echtgenote kampt met chronische angstklachten, traumatische herbelevingssymptomen, ernstige emotionele uitputting, slaapstoornissen en een belangrijke vermindering van haar aanpassingsvermogen, dat haar echtgenote volgens hetzelfde verslag een bijzondere kwetsbaarheid vertoont ten aanzien van situaties van instabiliteit en gedwongen verplaatsingen, dat de psycholoog uitdrukkelijk besluit dat een nieuwe migratie of een nieuwe overdracht een belangrijke psychologische risicofactor vormt en aanleiding kan geven tot een aanzienlijke verslechtering van haar mentale gezondheidstoestand, dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met deze familiale context, dat haar echtgenote nochtans de centrale emotionele en organisatorische pijler van het gezin vormt, dat een verslechtering van de psychische toestand van haar echtgenote onvermijdelijk repercussies zal hebben op haar en op de drie minderjarige kinderen, dat de verwerende partij heeft nagelaten deze concrete gevolgen te onderzoeken, dat de verwerende partij zich beperkt tot algemene beschouwingen over het bestaan van medische voorzieningen in Duitsland, dat zij daarmee echter niet beantwoordt aan de vraag die door het Hof van Justitie werd geformuleerd in het arrest C.K. tegen Slovenië, dat volgens dit arrest onderzocht dient te worden of de overdracht zelf een reëel risico inhoudt op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand van de betrokken persoon en dat dit onderzoek volledig ontbreekt.

De Raad merkt vooreerst op dat het psychologisch verslag waarnaar de verzoekende partij verwijst en waarop zij haar stellingen baseert, zich niet in het administratief dossier bevindt en evenmin werd neergelegd in het kader van onderhavig beroep. Het verslag werd echter wel voorgelegd bij het beroep dat bij de Raad werd ingediend tegen het overdrachtsbesluit van de echtgenote van de verzoekende partij. Het verslag dateert van na het nemen van de bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid over het verslag en de daarin genoteerde vaststellingen niet te hebben gemotiveerd. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het feit dat haar echtgenote ernstige psychische problemen heeft, dat zij de centrale emotionele en organisatorische pijler van het gezin vormt en dat een verslechtering van haar psychische toestand onvermijdelijk repercussies zal hebben op het gezin, niet heeft opgegeven als reden waarom zij in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en/of waarom zij zich verzet tegen een overdracht naar Duitsland (administratief dossier, stuk nr. 51, Ondervraging Dublin, vragen 37 en 39). Het kan de verwerende partij in die zin dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het overdrachtsbesluit dat genomen werd op dezelfde dag ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij – en dat zich in het administratief dossier bevindt (stuk nr. 85) – blijkt dat de verwerende partij wel degelijk uitdrukkelijk rekening heeft gehouden met en heeft gemotiveerd over de gezondheidstoestand van haar echtgenote. De verzoekende partij toont niet aan waarom de verwerende partij dan alsnog in de thans bestreden beslissing rekening diende te houden met de gezondheidstoestand van haar echtgenote en hierover diende te motiveren.

Enkel ter volledigheid wijst de Raad er dan ook op dat het verslag werd opgesteld door een klinisch psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen haar door de patiënt, *in casu* de echtgenote van de verzoekende partij, wordt verteld, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Het verslag wordt niet door medische vaststellingen onderbouwd, minstens liggen dergelijke stukken niet voor.

Uit het overdrachtsbesluit dat genomen werd op dezelfde dag ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van haar echtgenote. Nadat – conform het arrest C.K. tegen Slovenië – onder meer werd nagegaan of de overdracht zelf een reëel risico inhoudt op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand van haar echtgenote (“*We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het “common health certificate” kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.”)* heeft de verwerende partij geoordeeld dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de echtgenote van de verzoekende partij een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest. Het beroep tegen dit overdrachtsbesluit, waarbij de echtgenote van de verzoekende voornoemd psychologisch verslag heeft voorgelegd en de Raad dit verslag – waaruit blijkt, zoals de verzoekende partij aanvoert, dat haar echtgenote lijdt aan ernstige psychologische problemen, dat de klinisch psycholoog vaststelt dat haar echtgenote kampt met chronische angstklachten, traumatische herbelevingssymptomen, ernstige emotionele uitputting, slaapstoornissen en een belangrijke vermindering van haar aanpassingsvermogen, dat zij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont ten aanzien van situaties van instabiliteit en gedwongen verplaatsingen, dat de psycholoog uitdrukkelijk besluit dat een nieuwe migratie of een nieuwe overdracht een belangrijke psychologische risicofactor vormt en aanleiding kan geven tot een aanzienlijke verslechtering van haar mentale gezondheidstoestand en dat haar echtgenote de centrale emotionele en organisatorische pijler van het gezin vormt – in zijn *ex nunc*-onderzoek heeft betrokken, werd bij arrest nr. 253 263 van 18 september 2026 verworpen.

Waar de verzoekende partij wijst op de repercussies die zij (en haar kinderen) kunnen ondervinden door de verslechtering van de psychische toestand van haar echtgenote, laat zij na deze repercussies concreet toe te lichten. Zij toont dan ook niet aan dat er relevante elementen waren die ten onrechte niet werden onderzocht, noch dat er concrete repercussies zijn voor haar en de kinderen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling die in de thans bestreden beslissing werd gemaakt.

Door louter te wijzen op de psychologische problemen van haar echtgenote, diens bijzondere kwetsbaarheden en psychologische risicofactoren, toont de verzoekende partij niet aan dat de motieven van de *in casu* bestreden beslissing foutief, kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest zijn.

5.6. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij, voor wat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij betreft, zich niet heeft beperkt tot algemene beschouwingen over het bestaan van medische voorzieningen in Duitsland, doch ook – in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt – (onder meer) heeft onderzocht of de overdracht zelf een reëel risico inhoudt op een aanzienlijke verslechtering van de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Zo wordt er in de bestreden beslissing gemotiveerd: "*Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene dat ze in Duitsland in centra verbleven en dit hem psychisch raakte. Hij verklaarde dat de levensomstandigheden er heel hard waren en hij denkt behoefte te hebben aan een behandeling. We wijzen erop dat er in het administratief dossier geen documenten aanwezig zijn die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene evenmin concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Duitsland verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan Duitsland vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Duitsland van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België. (…) Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Duitsland en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.*" De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 3 van het ERVM of artikel 4 van het Handvest zijn.

5.7. Daar waar de verzoekende partij wijst op haar familiale situatie, met name dat zij samen met haar echtgenote en hun drie minderjarige kinderen een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, en betoogt dat de verwerende partij bijgevolg wist dat zij zich niet uitsprak over een alleenstaande vader maar over een gezin met drie minderjarige kinderen, dat de verwerende partij niet heeft onderzocht welke gevolgen een nieuwe gedwongen verhuis zou hebben voor de drie minderjarige kinderen, dat het belang van het kind krachtens artikel 24 van het Handvest en artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, een eerste overweging vormt, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat een werkelijk onderzoek naar het belang van de kinderen heeft plaatsgevonden, dat hun situatie slechts summier wordt vermeld, dat een concrete analyse volledig ontbreekt, wijst de Raad er vooreerst op dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor de familiale situatie van de verzoekende partij. Zo wijst de verwerende partij er in de bestreden beslissing op dat de verzoekende partij verklaarde wettelijk gehuwd te zijn en verklaarde drie minderjarige kinderen te hebben, allen met huidige verblijfplaats in België, en dat zij allen samen in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Er wordt tevens op gewezen dat er ook voor haar echtgenote een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zij ook voor haar instemden op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening en er ook voor haar een overdrachtsbesluit werd uitgevaardigd. Uit het overdrachtsbesluit

genomen ten aanzien van de echtgenote van de verzoekende partij, met wie zij aldus samen het verzoek om internationale bescherming indiende, blijkt dat dit besluit ook geldt ten aanzien van de drie minderjarige kinderen.

De kinderen dienen zich dus samen met hun ouders te begeven naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor hun verzoek om internationale bescherming. Het bestreden overdrachtsbesluit – en het overdrachtsbesluit genomen ten aanzien van de echtgenote en de kinderen van de verzoekende partij – maakt dat eenzelfde lidstaat verantwoordelijk blijft voor de behandeling van de verzoeken om internationale bescherming van de verschillende gezinsleden, wat de gezinseenheid en het hoger belang van de kinderen waarborgt. De verzoekende partij toont met haar betoog – en door ter terechtzitting documenten van de scholing van haar kinderen te tonen – niet aan op welke wijze het hoger belang van de minderjarige kinderen nog verder in rekening diende te worden gebracht. De verzoekende partij, die samen met haar gezin zich naar Duitsland dient te begeven, haalt geen concrete omstandigheden aan specifiek met betrekking tot haar kinderen, die zich zouden verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar kinderen, waarvan niet blijkt dat zij al niet in Duitsland naar school zijn gegaan, geen toegang (meer) zullen hebben tot onderwijs in Duitsland. Voorts zijn er ook geen aanwijzingen dat de verwerende partij omwille van omstandigheden die betrekking hebben op de minderjarige kinderen van de verzoekende partij niet zonder meer kon stellen dat in het AIDA-rapport wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming, of problemen ondervinden met betrekking tot andere zaken, dat asielzoekers recht hebben op opvangvoorzieningen zodra zij asiel aanvragen en alle voordelen genieten van zodra zijn een aankomstcertificaat hebben ontvangen aan het opvangcentrum dat hen is toegewezen en dat erkend kan worden dat het AIDA-rapport zich kritisch uitlaat over bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang, doch dat zij van oordeel is dat dit rapport niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening worden overgedragen per definitie belanden in een situatie die gelijkgesteld kan worden met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er met bepaalde relevante omstandigheden betreffende haar minderjarige kinderen – op individueel vlak of in het kader van de procedures om internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Duitsland – door de verwerende partij ten onrechte geen rekening werd gehouden of hierover ten onrechte niet werd gemotiveerd.

De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het hoger belang van de minderjarige kinderen in de bestreden beslissing nog verder in rekening diende te worden gebracht en op welke wijze hierover verder diende te worden gemotiveerd.

5.8. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, herhaalt de Raad dat ten aanzien van alle gezinsleden een overdrachtsbesluit werd genomen, zodat de gezinseenheid behouden blijft. Een schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbieding van het familie- en gezinsleven waarborgt, blijkt aldus niet, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

5.9. Met haar betoog maakt de verzoekende partij geenszins concreet aannemelijk dat de verwerende partij bepaalde relevante informatie omtrent de "*uitzonderlijke kwetsbaarheid van (haar) (…) gezin*" of omtrent "*de concrete gevolgen die een overdracht naar Duitsland voor het volledige gezin zou hebben*" ten onrechte niet in overweging heeft genomen. De verzoekende partij weerlegt, noch ontkracht met haar betoog in het verzoekschrift de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

5.10. De Raad concludeert dan ook dat niet blijkt dat verwerende partij verkeerdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Duitsland geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Duitsland.

De verzoekende partij toont met haar betoog en haar andersluidende overtuiging niet aan dat de verwerende partij het bestreden overdrachtsbesluit niet afdoende heeft gemotiveerd of onzorgvuldig heeft voorbereid, noch dat dit besluit is genomen op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op basis van een kennelijk onredelijke beoordeling.

Nu niet blijkt dat ernstig moet worden gevreesd dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en nu, gelet op het voorgaande, ook niet blijkt dat de verzoekende partij bij een overdracht naar Duitsland op individuele gronden – met name omwille van "*de psychische toestand van mevrouw G.*

(…), de aanwezigheid van drie minderjarige kinderen en de noodzaak om de familiale stabiliteit te bewaren" – dient te vrezen voor een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, kan ook niet worden aangenomen dat de verwerende partij zich (om humanitaire redenen) gelet op artikel 3 (2) of artikel 17 (1) van de Dublin III-Verordening alsnog verantwoordelijk diende te verklaren voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij.

5.11. Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest niet aannemelijk.

Gelet op wat voorafgaat maakt de verzoekende partij evenmin de overige door haar geschonden geachte bepalingen en beginselen aannemelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achttien september tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	N. VERMANDER